

2. tanulmány

A gyertyatartók között

Január 5., szombat délután

A végtelen Bölcsesség még akkor sem pusztította el Sátánt, amikor már eldöntött tény volt, hogy nem maradhat tovább a mennyben. Mivel Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot fogadhat el, a teremtményei engedelmességének arra a meggyőződésre kell épülnie, hogy Isten jó és igazságos. Mivel a menny és a többi világ lakói akkor még nem ismerték a bűn jellegét és következményeit, nem látták volna meg Isten igazságos és irgalmas voltát, ha Sátánt elpusztítja. Ha Sátán azonnal megszűnt volna létezni, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és nem semmisült volna meg egészen a lázadás szelleme. A bűnnek be kellett érnie. Sátánnak az egész világegyetem érdekében – amelynek korszakai szünet nélkül peregnek – alaposabban ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádját igazi megvilágításban lássa minden teremtett lény, és Isten igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon. – *A nagy küzdelem*, 498. o.

Isten a szeretet. Gondja van teremtményeire. „Amilyen könyörülő az Atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt.” (Zsolt 103:13) „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1) Milyen drága kiváltság, hogy a magasságos fiai lehetünk, Isten örökösei és Jézus Krisztus örökostársai. Ne gyászoljunk és búslakodjunk tehát, amiért ebben az életben nem mentesülünk a csalódásoktól és szenvedésektől. Ha Isten gondviselése arra szólít fel, hogy megpróbáltatásokat viseljünk el, fogadjuk el a keresztet, igyuk ki a keserű poharat, emlékezve, hogy az Atya keze emeli azt az ajkunkhoz. Bízunk benne az éj sötétjében csakúgy, mint fényes nappal. Képtelenek

lennénk elhinni, hogy mindent a javunkra ad? „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Rm 8:32) Még a szenvedés órájában se tagadjuk meg, hogy felemeljük szívünket és szavunkat hálás dicsérettel, amikor emlékezünk a szeretetre, amely a Golgota keresztnél jutott kifejezésre. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 315. o.

Amikor viszont valóban elhisszük, hogy Isten szeret bennünket, és jót akar tenni velünk, nem aggódunk többé a jövőnkért, és úgy megbízunk Őbenne, miként a gyermek megbízik szüleiben. Akkor a bajaink és gyötremeink elmúlnak, hiszen akaratunkat Isten akarata magába fogadja.

Krisztus nem ígérte, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szólt: „Elég néked az én kegyelmem.” Ahogy manát adott a pusztában, ma is naponta kiárasztja kegyelmét, és megadja napi szükségleteinket. Akár Izrael seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot.

Egyedül a mai nap a miénk. Ezen a napon kell Istennek élnünk. Erre az egy napra helyezzük Krisztus kezébe komoly, lelkiismeretes szolgálattal minden szándékunkat, minden tervünket. Vessük rá gondjainkat, hiszen Ő gondot visel rólunk! „Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek.” (Jer 29:11) „Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségtel lett volna.” (Ésa 30:15) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 100–101. o.

Január 6., vasárnap – Patmoszon

„Aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14:21) Jézus ismerte a tanítványai jövő sorsát. Láta, hogy egyet közülük vérpadra juttatnak, másokat keresztre feszítenek, lesz, akit a tenger egyik magányos szigetére száműznek, másokat üldöznek és megölnék. Krisztus azzal az ígérettel erősítette, bátorította őket, hogy minden megpróbáltatásukban velük lesz. Ez az ígélet semmit sem veszített erejéből...

Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, mikor a kilátások sötétnek látszanak és a jövődő zavarosnak; tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig a jobb kezünkön áll, hogy támogasson, fenntartsa, erősítsen és megvidámitson bennünket. – *Jézus élete*, 669. o.

Jézus nem feledkezik meg hűséges gyermekeiről, akiknek oly sok csüggedéssel kell megküzdeniük. Nincs szükség különösebb erőfeszítésre ahhoz, hogy magával sodorjon a tömeg, ám csupán azok jutnak el a halhatatlanság partjára, akik a szél és a hullám ellen küzdenek...

Krisztus igazi követője ne csodálkozzon, amikor megvetéssel szembesül... A szeretett apostol mondta: „Ne csodálkozzatok atyámfiak, ha gyűlöl titeket a világ!” (1Jn 3:13) Az Üdvözítő pedig emlékeztette tanítványait: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál.” (Jn 15:18) Isten hűséges gyermekeit nem tántorítja el a megvetés és az ellenszegülés. Sőt ellenkezőleg, olyan erényeket fognak kialakítani, amelyek nem bukkanhatnak fel derűs időben és jólétben. A hit, a türelem, az alázat és a szeretet a felhős napok és a sötétség közepette csírázik és borul virágba. – *Our High Calling*, 359. o.

Láttam, hogy István Isten hatalmas embere volt, kiválasztva arra, hogy nagyon fontos helyet töltsön be a gyülekezetben. Sátán ujjongott halála felett, mert tudta, hogy elvesztését fájdalmasan megérezik a tanítványok. Ámde Sátán diadala nem sokáig tartott, mert abban a tömegben, amely tanúja volt István megkövezésének, volt valaki, akinek Jézus akart megnyilatkozni. Saul nem vett ugyan részt István megkövezésében, de nem ellenezte azt. Saul nagyon buzgón üldözte Isten gyülekezetét. Behatolt a hívők házaiba, üldözte őket, és kiszolgáltatta azok kezébe, akik megölhették őket. Saul nagyon tehetséges és művelt ember volt; végtelen buzgalma és nagy tudománya folytán igen nagy tiszteletben állt a zsidók között, az Úr tanítványai pedig félték tőle. Nagy tehetségét arra

használta fel Sátán, hogy segítségével Isten Fia és követői ellen a lázadást tovább vezesse. Ámde Istennek módjában volt a nagy ellenség erejét megtörni, és foglyait megszabadítani. Krisztus kiszemelte Saul, mint „választott edényét”, hogy nevét hirdesse, hogy tanítványait erősítse munkájukban, és még többre annál, hogy István helyét teljesen betöltse.
– *Tapasztalatok és látomások*, 199. o.

Január 7., hétfő – Az Úr napján

Az ember boldogságának nagy ellensége a negyedik parancsolatban foglalt szombatot különös támadások célpontjává teszi a keresztény korszak idején. Sátán így beszél: „Isten szándékával ellentétben cselekszem. Követőimet felhatalmazom arra, hogy tegyék félre Isten emlékünnepest, a hetedik napi szombatot. Így megmutatom a világnak, hogy megváltozott az a nap, amelyet Isten megszentelt és megáldott. Az emberek el fognak feledkezni róla. Kitörlöm emlékezetükből, és olyan nappal helyettesítem, amely nem hordja magán Isten hitelesítő jelét; olyan nappal, amely nem lehet jel Isten és népe között...”

Így enyém lesz a világ. Én leszek a föld ura, a világ fejedelme. Annyira uralom majd az emberek lelkét, hogy Isten szombatja különös megvetés tárgya lesz. Ami pedig a jelet illeti? A hetedik nap megtartását a földi hatalmasságokkal szembeni hűtlenség jelévé teszem...”

[Csakhogy] Aki tegnap, ma és örökké ugyanaz, kijelentette a hetedik napi szombatról: „jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre.” „Örök jel ez...” (2Móz 31:13,17). – *Proféták és királyok*, 183–184. o.

Krisztusnak pontosan az a célja a példázatokkal, mint a szombattal. Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük. Jézus ugyanezt akarja. Ezért a természet szépségéből merítette mélységes tanításait. Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között! Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá

teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére, szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

„Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia.” E szavak tanítanak, vigasztalnak. Mivel a szombat az emberért rendeltetett, az Úr napja. Krisztusé, mert „minden Őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el, mint a teremtés emlékünnepét. A szombat Őrá mutat tehát, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel. Izraelről szólva ezt mondja: „Adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük” (Ez 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkinek megadatik, akit Krisztus megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének. – *Jézus élete*, 288. o.

Január 8., kedd – János látomása Krisztusról Patmoszon

„Aki jár a hét arany gyertyatartó között” (Jel 2:1) – ez a kép szemlélteti Krisztus kapcsolatát a gyülekezettel. Krisztus a föld szélében és hosszában mindenfelé gyülekezetei között jár. Élénk érdeklődéssel figyeli őket, hogy megfelelő lelkiállapotban vannak-e országa ügyének előbbre viteléhez. Krisztus jelen van a gyülekezet minden összejövetelén. Mindenkint ismer, aki kapcsolatban van szolgálatával. Tudja, kiknek szívét töltheti meg szent olajjal, hogy másoknak továbbítsák. Akik hűségesen végzik Krisztus munkáját, akik szavaikkal és tetteikkel Isten jellemét képviselik, akik betöltik a szerepet, melyet az Úr kijelölt számunkra, azok igen értékesek az Úr szemében. Krisztus örömét leli bennük, mint az ember örömét leli gondozott kertjében, és a maga ültette virágok illatában. – *Bizonyágtételek*, 6. kötet, 418. o.

Isten szemmel kíséri mindenki munkáját, minden tervet, az elme minden elképzelését. Ő a mélybe lát, ismeri a szív minden gondola-

tát, szándékát. A sötétség cselekedeteit, minden tervet, a szív minden képzeletét, az elme minden gondolatát, mint nyitott könyvből olvassa. Minden tett, minden szó, minden indok híven szerepel a feljegyzésekben a szívnek nagy Bírója előtt, aki mondotta: „Tudom a te dolgadoat.” – *Bizonyságtételek lelkészeknek*, 463. o.

Csak mélységes személyes tapasztalat tesz képessé, hogy kiálljunk a próbákat és a kísértéseket, amelyekkel szembe kell néznünk a keresztény küzdelem során. Túl gyakran érezzük, hogy minden rendben van; ám amikor kételyek gyötörnek, és Sátán saját gondolatait sugallja, védtelenek maradunk, és könnyen engedünk a kísértő hazugságoknak, sőt, nem is igazán teszünk erőfeszítéseket az elutasításukra. A jó szándék nem elég. A lelkét fel kell vértetni imával és a Szentírás tanulmányozásával. Jézus a csatatéren ezekkel a fegyverekkel győzte le álnok ellenségünket. Az Ő ereje által mindannyian győzhetünk; ám teljesen hasztalan azt feltételeznünk, hogy nincs szükségünk erre az erőre. Ő mondta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Azonban Sátán kísértéseinek csapdájába egyetlen világosságban – a Krisztus világosságában – járó alázatos lélek sem fog beleesni. – *Our High Calling*, 330. o.

Isten gondot visel mindenekre, és fenntart mindent, amit alkotott. Kezében tartja a mindenség megszámlálhatatlan világait, de gondoskodik a kismadár szükségleteiről is, amely félelem és gond nélkül zengi egyszerű kis dalát. Ha az ember napi munkájába megy, ha térdre borulva imádkozik, ha nyugodni tér, ha a szegény ember ebédre hívja ös-sze gyermekeit vagy a gazdag palotájában dúslakodik, mennyei Atyánk az élet minden egyes mozzanatára gondosan őrködik. Egyetlen könny sem hullhat le az Ő tudta nélkül, és egyetlen vidám mosoly sem kerüli el figyelmét. – *Jézushoz vezető út*, 85. o.

Január 9., szerda – Krisztus üzenete akkor és most

Hasonló módon, amikor Isten a szeretett János előtt készült feltárni a gyülekezet jövőbeli történetét, biztosította róla, hogy az Üdvözítő szí-vén viseli népe ügyét, ezért gondoskodni fog róluk: megmutatta neki

az Emberfiához hasonlót, aki a hét gyülekezetet jelképező gyertyatartók között jár. Lepergette János előtt a gyülekezet utolsó küzdelmeit a világi hatalmakkal, de azt is megengedte neki, hogy lássa a végső győzelmet és szabadulást. János szemtanúja volt a gyülekezet élet-halál harcának a fenevaddal és képével, és azt is látta, amikor elrendelték, hogy mindenki halálbüntetés terhe mellett köteles imádni a fenevadat. De túlkintve a harc zaján és füstjén, sokaságot látott állni a Báránnyal a Sion hegyén, akik a fenevad bélyege helyett az Atya nevét viselték homlokukon (Jel 14:1). Ismét látta azokat, akik legyőzték a fenevadat, annak képét és nevének számát, és ott álltak hárfáikkal az üvegtengeren Mózes és a Bárány énekét énekelve. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 752. o.

Az Üdvözítő arra vágyik, hogy kinyilvánítsa kegyelmét, és jellemének pecsétjét rányomja az egész világra. Ez Krisztus megszerzett tulajdona, és Ő szabaddá, tisztává és szentté akarja tenni az embereket. Bár Sátán azon fáradozik, hogy megakadályozza Krisztus szándékának a megvalósítását, de a viláért kiontott vérével az Úr mégis olyan diadalt arat, amely dicsőséget szerez Istennek és a Báránynak. Krisztus nem nyugszik meg addig, míg győzelme nem lesz teljes, és „lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik” (Ésa 53:11). A föld minden népe meghallja majd a Krisztus kegyelméről szóló evangéliumot. Ámbár nem mindenki fogadja el Krisztus kegyelmét, de „öt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak” (Zsolt 22:31). – *Jézus élete*, 827. o.

Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes keresztény kötelessége. Ki-ki igyekezzen alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Krisztusnak előttünk megnyilatkozott szeretete mindnyájunkat adósakká tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik. Isten azért adta nekünk világhosságát, hogy sugarait szétárasszuk.

Ha Krisztus hívei kötelességük tudatában lettek volna, akkor ma ezrével lennének az evangéliumnak hirdetői a pogány országokban is, ahol most legfeljebb egy van. Akkor mindazok, akik személyesen nem vehetnek részt a missziómunkában, a vagonokkal, az érdeklődésükkel

és az imájukkal támogatnák azt. A keresztény országokban szintén szentebb komolysággal fáradoznának a veszendő lelkek megmentésén.

Nem kell feltétlen pogány országokba mennünk, és otthonunk szűk körét sem kell odahagynunk – ha kötelességünk odafűz –, hogy Krisztusért dolgozhassunk. A családban, a gyülekezetben, a rokonaink és ismerőseink, sőt még az ügyfeleink körében is munkálkodhatunk Jézus Krisztusért. – *Jézushoz vezető út*, 81. o.

Január 10., csütörtök – Az efézusi gyülekezetnek szóló üzenet

A maradék egyháznak a zsidókéhoz hasonló tapasztalaton kell átmennie. A hű Tanúbizonyásznak – aki fel és alá járkal a hét arany gyertyatartó között – ünnepélyes üzenete van népe számára. „De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimosdítom helyéből, ha meg nem térsz.” (Jel 2:4–5) Isten szeretete hiányzott a gyülekezetből, aminek eredményeként az énszeretet új életre kelt. Isten szeretetének hiányával együtt járt a testvérek szeretetének hiánya is...

Egy törvényeskedő vallást eléggé megfelelőnek tartottak napjaikban, de ez hiba volt. Krisztus farizeusokhoz szóló feddése mindazoknak szól, akik elvesztették szívükből az első szeretetet. A hideg, törvényeskedő vallás soha nem vezetheti a lelkeket Krisztushoz, mivel az szeretet és Krisztus nélkül való... A hatalmas, meghozott Áldozat mindazok számára elegendő, akik hisznek. Krisztus szeretete új élettel tölti meg a hívő szívét. Aki iszik az élet vizének kútfejéből, meg fog töltekezni az ország új borával. A Krisztusban való hit az, ami által jó lelkület és szándék vezérli a hívő életét. Jóság és mennyei gondolkodásmód árad szét azoktól, akik Jézusra, hitük szerzőjére és bevégezőjére tekintenek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 387–388. o.

Mi ez a végzetes hiányosság? „Első szeretetedet elhagytad.” Vajon nem ez a mi esetünk is? Miért kaptunk felhívást a megtérésre? „Első szeretetedet elhagytad.” (...)

Bárcsak felismerné a gyülekezet az első szeretet tüzeinek szükségét! Amikor az hiányzik, minden más kiválóság elégtelen. A megtérésre felhívás egyike azoknak, amelyeket nem lehet veszélytelenül figyelmen kívül hagyni. Az elméleti igazságban való hit nem elegendő. Ennek az elméletnek a hitetlenek előtti feltárása nem tesz benneteket Krisztus tanúivá. Tapasztalatokban és munkátokban alapvető szerepe volt annak a világosságnak, mely örömmel töltötte be szíveteket, amikor először értették meg a napjainkra szóló üzenetet. Ez a világosság azonban kiveszett a szívetekből és az életekéből. Krisztus a buzgóságotok hiányára tekint, és kijelenti, hogy elbuktatok, és veszélyes állapotban vagytok. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 370. o.

Január 11., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Patmosz” című fejezet; *Megszentelt élet*, „A természet hangja” című fejezet.